Pokud nejsi ochoten Bohu obětovat
to nejcennější, co máš,
ještě jsi nezačal chápat
velikost Jeho lásky k tobě.

Hromnice 2020

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 1. března 2020, uzávěrka je 23. února 2020.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: archiv Mirka Andrleho, Pavel Šimon, Jitka Balášová, Štěpánka Dvořáková, archiv Anny Navrátilové
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

ÚNOR 2020

Živý betlém a tříkrálovka

5 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

4. ledna… pan farář si vyrazil na výlet do své někdejší farnosti, aby navštívil staré známé. Večerní mši měl otec Ondřej, který o tom podal prostřednictvím SMS report: *„Ti tě budou milovat. Pod 70 minut jsem to nedal.“*

5. ledna… pan farář dostal ke 33. narozeninám balík pochutin od farníků z Pomezí a flašku dobré whisky od Poličáků. Další den se Anička Navrátilová pana faráře zeptala: „A víte, že v té tašce nebyla jen flaška?“, protože věděla, že neměl tušení, že v té tašce nebyla jen flaška.

7. ledna… přišly na první informační schůzku naše budoucí pastorační asistentky (viz úvodník). Přes prosby pana faráře, aby je nevyděsila, dala jim Anička dvoustránkový seznam svých prací a povinností na faře.

14. ledna… proběhl důležitý kontrolní den na kostele sv. Jakuba, na kterém byl mimo jiné představen nový pomocný stavební dozor farnosti, pan ing. František Kučera. Kéž by oprava s touto posilou v týmu šla ještě lépe.

15. ledna… vyrazila delegace ve složení Tomáš Enderle a ing. Michal Šafář na první kontrolní den na varhanách od sv. Michaela do varhanářské dílny pana Vorlíčka u Domažlic, aby se ujistila, že jsou varhany v dobrých rukou, a neodcházela zklamána. Odjezd z Poličky ve 4:50, příjezd do Poličky ve 23:04.

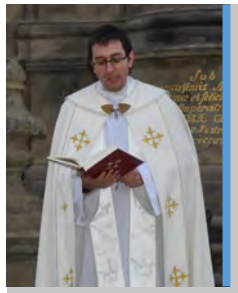

Slovo kněze

na úvod

Drazí farníci a čtenáři,

nečekal jsem žádné zástupy uchazečů a uchazeček o práci pastoračního asistenta, ale i tak mne trošku překvapilo, že se nepřihlásil vůbec nikdo. Zjevně je tristní poměr práce a finančního ohodnocení pro mnohé nepřijatelný.

Píšu to především proto, abychom si uvědomili, jakým požehnáním bylo, že jsme přes sedm let na faře měli někoho, kdo tuto práci nejen byl ochoten dělat, ale že ji dělal i rád a dobře.

A taky proto, abychom si uvědomili, jakým požehnáním je, že na moji nabídku na obsazení tohoto místa kývly dvě pracovité, vzdělané, schopné a ochotné ženy, kterým záleží na farnosti a které se (až na přijetí této nabídky) jeví jako psychicky zdravé. To není nic samozřejmého.

Od prvního března (původní datum bylo o měsíc posunuto) se tedy mezi sebou budou o práci pastorační asistentky dělit paní BcA. Eva Vymětalová a Mgr. Věra Klimešová (ta od Jakuba).

Tak jim do té roboty přejte a vyprošujte vše dobré.

P. Tomáš Enderle
AMDG, na svátek Obrácení svatého Pavla, L. P. 2020

Šance pro rodinu

Kukátko do Charity

Vážení čtenáři, tentokrát Vás na stránkách Farního posla seznámíme se sociální službou, která vznikla v roce 2011 s úkolem pomáhat rodinám s dětmi. Dostala poetický název Šance pro rodinu (SAS).

Co si pod tímto názvem představíte? Co tam ti pracovníci dělají? K čemu je to dobré? Jak již ze samotného názvu vyplývá, snažíme se dávat šanci rodinám. Rodinám s dětmi, které jsou sociálně vyloučené, rodinám, které mají výchovné problémy, rodinám rozpadlým.

Činností, které můžeme vykonávat, je velká spousta, není v mých silách Vám je všechny popsat. Seznámím Vás alespoň s těmi, které děláme nejčastěji.

Pokud se s námi rodina domluví na spolupráci, jsme schopní dojet přímo domů, nebo se můžeme potkávat v naší konzultovně. S rodiči můžeme probírat témata výchovy dětí. Můžeme spolupracovat na utužení a navázání pevnějšího vztahu mezi rodiči, dětmi nebo dalšími rodinnými příslušníky. Pomáháme rodičům nastavit hranice dětem, aby jejich soužití bylo příjemnější.

Nedílnou součástí naší práce jsou doprovody. Pokud má rodič obavu dojít do školy, k lékaři, na úřady či k soudům, jsme schopní s rodičem tyto návštěvy absolvovat. Možná si říkáte, na co to je. Ne každý rodič je natolik hovorný a průbojný, aby zvládl tyto návštěvy sám. V samém stresu si pak třeba nepamatuje, co vše na schůzce odkýval a řešil, a je na tom hůře než před schůzkou. Nevyřizujeme nic za rodiče, pouze jim pomáháme, aby se při vyřizování cítili jistější.

V dnešní společnosti není výjimkou, že se páry rozcházejí. Samotný rozchod ale nejhůře postihuje právě děti. Najednou musí bydlet s jedním z rodičů, s druhým se občas vídají. Již samotný tento fakt je pro dítě těžkým zážitkem. O co horší, když se jeho vlastní rodiče nedokážou rozumně domluvit a každé předání dítěte provází hádky, urážky a nadávky. Jsme schopní vypomoci i v těchto situacích, kdy se rodiče nedokáží rozumně domluvit, a vytvořit tak pro dítě co nejpříjemnější přechod. Pomáháme i v případech, kdy některému z rodičů bylo soudně stanoveno setkávání s dítětem pouze za dozoru třetí osoby.

Často řešíme také rodinný finanční rozpočet. Pomáháme rodinám rozpočítat příjmy a výdaje, hledat, kde by se dal „přitáhnout“ opasek, aby zbylo více na jinou oblast života. Pokud je v rodině nepracující člověk, snažíme se společnými silami nalézt vhodnou práci, a tím zvýšit životní standard rodiny. Ve spolupráci s Občanskou poradnou řešíme dluhy a splátkové kalendáře.

Nedílnou součástí naší práce je komunikace a spolupráce s OSPOD (orgán sociálněprávní ochrany dětí). Kdekdo má z této zkratky kopřivku. Lidé mají stále před očima „Zubatou“, která jim chce vzít dítě. Málokdo je obeznámen s tím, že na OSPODu jsou lidé jako všude jinde. Sociální pracovníci, kteří se snaží svědomitě plnit své povolání. V našem poslání je ale práce se sociálními pracovníky z úřadu velmi důležitá. Mnohdy jsou to oni, kdo vytipují rodiny, kterým by naše služba mohla pomoci. Stává se, pokud rodina spolupracuje a snaží se zlepšit svůj život, že výsledky mohou přesvědčit sociální pracovnice z úřadu, aby již na rodinu nedohlížely.

Nejde jednoznačně říct, co děláme a co ne. Mnohdy nám každá nová rodina přinese nové výzvy, se kterými jsme se ještě nesetkali. Rodina je pro vývoj každého z nás velmi důležitá, mnohdy ani netušíme, jak nás celý život ovlivňuje.

Proto mi dovolte jednu citaci výroku Lva Nikolajeviče Tolstého: „Šťastný je ten, kdo našel štěstí v rodině.“

Pokud si myslíte, že by Vám či někomu z Vašeho okolí mohla tato služba pomoci, ozvěte se a přijďte se poradit. Rádi Vám pomůžeme nebo Vás nasměrujeme ke správným službám. Můžete se obrátit na vedoucího střediska Pavla Šimona (tel. 733 676 736, e-mail: sas.nrp@pol.hk.caritas.cz). Sídlíme v Charitním domě II. (Vrchlického 16, Polička).

Pomozte nám pomáhat a ucelovat rodiny.

Aneta Girčáková

Mistr vyučoval v Poličce

BK ŘKF Polička – HC Vraníci 1:4

Domácí vyrukovali na soupeře aktivní hrou, jak to ale s Vraníky bývá, ta se bez větších šancí odehrávala hlavně mezi modrými čárami. Nedůraz před vlastní brankou byl toho příčinou, že v 9. minutě otevřel hostující J. Polášek skóre – 0:1. Další 2 branky hostů byly nalepeny na druhou přestávku. Jedna těsně před a jedna těsně po, postarali se o ně Harsa F. a Karlík J. – 0:3. Dá se říci, že šlo vždy o skrumáže před poličskou brankou a nedůraz domácích v obraně. Domácí sice při signalizované výhodě dokázali snížit, když se do „klubu kanonýrů“, tedy domácích hráčů s jednou vstřelenou brankou v sezoně, připojil M. Schaffer – 1:3. Ale to už se psala 38. minuta. Domácí snaha o korekci výsledku by patrně vygradovala odvoláním brankaře, ale nedošlo k ní. Na počátku poslední minuty, po buly v útočném pásmu domácích, se po nedohodě obránců zhostil puku J. Machač a tváří v tvář Dalíkovi upravil skóre na konečných 1:4.

Mistr si z Poličky odvezl zasloužené body. Domácím nechyběla snaha, ale to bylo vše, co v zápase předvedli. Dlužno říci, že Vraníci nebyli nuceni ani zdaleka vytasit všechny trumfy a k vítězství jim stačilo dokráčet důstojným, profesorským krokem.

Třetiny: 0:1, 0:1, 1:2
Branky: 38. *M. Schaffer* (P. Schaffer) – 9. *J. Polášek* (J. Marvan) 30. *F. Harsa* (M. Opavský) 31. *J. Karlík* (Z. Pejcha) 45. *J. Machač* (T. Kulhánek)
Vyloučení: 1:2

Diváci: 20
BK ŘKF Polička: *J. Dalík – M. Vraspír, D. Soukal, J. Mareček, J. Brůžek – T. Lorenc, V. Šafář, J. Tauer – P. Schaffer, M. Schaffer, J. Vraspír*
HC Vraníci: *T. Beksa – J. Marvan, M. Opavský, P. Bohuněk, T. Kulhánek – M. Harsa, Z. Pejcha, J. Karlík – P. Novák, J. Polášek, J. Machač – S. Opavský, F. Harsa, O. Jochec – J. Teplý*

Jiří Vraspír

Děti píší Bohu

MILÝ BOŽE,
DEJ PROSÍM, JEŠTĚ NĚJAKÝ SVÁTEK MEZI VÁNOCE A VELIKONOCE. TEĎ TAM NENÍ, NIC, CO BY ZA TO STALO.

VAŠEK

Pamatuješ, jak nám odpadla škola, protože bylo hrozně moc sněhu?

Nešlo by to udělat znovu?

Olda

Milý Bože,
kdybych já byl Bohem, mně by to tak dobře nešlo.
DRŽ SE!

MILÝ BOŽE,
JÁ JSEM ČECH A COTY?

FRANTIŠEK

Milý Bože,
opravdu jsi chtěl, aby žirafa vypadala takhle nebo jsi jí trochu zpackal?

Dora

Tříkrálová sbírka

Současnost i minulost

O tříkrálové sbírce toho píšeme mnoho. Každoročně od nás dostáváte zprávy o záměru i výsledcích a každoročně si lámeme hlavu, jak neotřele dárcům, koledníkům a všem pomocníkům vzdát díky. Studnice nápadů je totiž celkem vyčerpaná, protože tříkrálová sbírka se na našem území koná už 19 let. A zkoušejte 19x něco originálního vymyslet.
Takže budeme prostí:

„Vážení přátelé, tříkrálová sbírka 2020 v Poličce, Bystrém a 26 obcích vynesla celkem 886 177 korun, což je opět rekord. Vy, dárci, jste byli nesmírně štědří. Věnovali jste o 88 622 korun víc než vloni. V samotné Poličce jste do pokladniček vhodili 280 137 korun, proti loňsku o 32 530 víc. Děkujeme Vám!“

Pro zajímavost. První ročník sbírky proběhl v roce 2000 v olomoucké arcidiecézi. Tehdy vyrazili do ulic na základě staré lidové tradice první dobrovolníci v oblecích králů a koledovali pro potřebné. O rok později se skupinky charitních koledníků rozprchly po mnoha místech republiky, včetně Poličky. U nás trojice tvořili děti, přátelé charitních pracovníků, sami charitní pracovníci a skauti. Výtěžek z prvních dvou ročníků jsme v archivu nenašli. První číselnou zmínku jsme objevili až ve výroční zprávě poličské Charity z roku 2003. Má hodnotu 227 862 korun.

Kolem tříkrálové sbírky se motám už 14 let. Kde jsme dnes, vidím a žasnu. Pokaždé, když se dá do pohybu tříkrálový průvod, cítím velkou pokoru a vděk ke všem, kdo v průvodu jdou, i k těm, kdo stojí za tím, že mohl vyjít a má se kam vrátit. Vždycky si také vzpomenu na průkopníky – koordinátory prvních „tříkrálovek“. Uvědomuji si, jak to museli mít těžké. Zápasili s nedůvěrou a nepochopením, pro které se jim těžko sháněli pomocníci. Zažívali nepřijetí a kritiku i z oficiálních míst. Museli trpělivě vysvětlovat a hájit myšlenku tříkrálové sbírky daleko více než dnes my. Ale postavili pevný základ, na němž můžeme vytvářet takové parádičky, jako je veřejné hromadné požehnání, královská jízda, tříkrálový průvod, živý betlém, kino pro koledníky... Mohou být hrdi na práci, již před lety odvedli, protože na tom, že se postupem času tříkrálová sbírka stala největší charitativní sbírkou v Česku, nesou nesmazatelnou stopu.
Abyste si udělali lepší obrázek, připravila jsem pro Vás přehled na další stránce.

Štěpánka Dvořáková

20 let tříkrálové sbírky na Poličsku:

Rok	Výtěžek	Koordinátor sbírky	Akce, jak se přidávaly
2000			v Poličce se sbírka nekonala
2001	není znám	S. Větrovský	první tříkrálová sbírka v Poličce + zapojeni skauti a rodinní příslušníci pracovníků Charity
2002	není znám	S. Větrovský	+ získání map města z České pošty + navázána spolupráce s několika obcemi
2003	280 137	Jana Flídrová	+ zapojena dvě města a 17 obcí
2004	234 244	Jana Flídrová	+ navázána spolupráce s gymnáziem
2005	369 914	Jana Flídrová	+ zapojena 2 města a 25 obcí
2006	322 214	J. Flídrová/Š. Dvořáková	+ výsledková tabulka zasílaná do obcí
2007	344 894	Štěpánka Dvořáková	+ spolupráce se základními školami + zapojení dospělých farníků + tříkrálová jízda, průvod + požehnání na nám. B. Martinů + občerstvení na Charitě
2008	365 184	Štěpán Plecháček	+ muzikanti Small band
2009	439 079	Štěpán Plecháček	
2010	472 337	Štěpán Plecháček	+ malý živý betlém na DPS
2011	496 006	Štěpánka Dvořáková	malý živý betlém na DPS
2012	518 073	Š. Dvořáková	+ přidává se poslední obec Chrastavec malý živý betlém na DPS + kino pro koledníky
2013	518 740	Š. Dvořáková/M. Popelka	+ slavnostní řeč králů ke koledníkům na nám. Palackého
2014	576 892	Michal Popelka	+ Česká televize vysílá reportáž z poličské Charity o tom, jak tříkrálová sbírka pomáhá + koledování klienta AC dílen poličské Charity v Senátu ČR
2015	626 097	M. Popelka/J. Balášová	
2016	665 029	Š. Dvořáková/J. Balášová	+ požehnání na nám. Palackého
2017	711 364	J. Balášová/Š. Dvořáková	+ jednotné pláště pro Poličku
2018	786 520	Š. Dvořáková/J. Balášová	+ jednotné koruny pro Poličku
2019	797 555	J. Balášová/Š. Dvořáková	+ živý betlém Farnosti Polička + kostýmy pro tři krále na koních
2020	886 177	J. Balášová/I. Rokosová	+ kostým pro Josefa a Marii v živém betlému

Comeback

Farárna se znovu otevírá

Skoro po dvouleté odstávce znovu otevíráme farní kavárnu - Farárnu. Jednou za měsíc, nejčastěji první neděli v měsíci, v případě svátků, jako jsou Velikonoce, Vánoce nebo poutě, v trochu upraveném termínu, budeme po obou nedělních mších svatých na faře opět podávat vybrané nápoje: kávu obyčejnou i kapučíno z kávovaru, kávu vídeňskou či oblíbeného alžíra, čaje s rumem i bez, pro děti horkou bílou nebo černou čokoládu se šlehačkou a studený nebo horký džus. Nádavkem přiložíme blíže nespecifikovaný dezert ze skvělé „výrobny“ místních farnic. To vše za zcela režijní ceny. Obsloužíme Vás s radostí a nejvyšší noblesou, jaké jsme schopni v rychlosti odpovídající nadšeným amatérům. **Budeme potěšeni, když si do naší společné Farárny opět najdete cestu.**

Kromě pozvánky ke konzumaci produktů Farárny pro Vás máme nabídku, která se podle nás, „kované obsluhy“, neodmítá. **Můžete se stát také farárníkem!!!** Je to práce snů. Vykonáváte ji v teple, v dokonalém materiálním zajištění, v mladém flexibilním kolektivu (10–70 let) a zadarmo! Jednou za tři až čtyři měsíce prožijete nedělní dopoledne jinak – v bílé zástěrce nebo v košili s kravatou a s úsměvem na rtech, v chaotickém pobíhání od stolu ke stolu se stydnoucím alžírem, který si nikdo neobjednal… Což se nakonec vždy podaří smírně a bez emočních turbulencí vyřešit…

Práce je to vhodná pro každého, kdo usiluje o svůj osobní růst. Na žádost farárníka můžeme po roční absolvované praxi vystavit certifikát o rekvalifikaci ve farárenské činnosti s pravým razítkem a podpisem pana faráře. To bez pochyby prohloubí možnosti dalšího uplatnění obsluhujícího a je vyváženou satisfakcí za jeho námahu. Takovýto certifikát se bude jistě pěkně vyjímat na zdi v kanceláři mezi dalšími doklady o dosažených úspěších držitele, jakými jsou například diplom z oblastního turnaje v ping-pongu, certifikát o dosaženém vzdělání či o získání titulu MBA…

Proto neváhejte a doplňte naše řady. Přidat se mohou jednotlivci i celé rodiny s trochu odrostlými dětmi (školák už lehkou výpomoc hravě zvládne) a se svými přáteli z farnosti. Jednotlivce „přifaříme“ ke stávajícím, již trochu prořídlým skupinkám, rodinná uskupení mohou vytvořit skupinku novou. Zaučíme Vás, takže svůj farárenský den povedete zcela sami.

Dobrá zpráva je, že zvýší-li se počet skupinek, sníží se frekvence kavárenských služeb ze 4x ročně na nižší číslo. Za to bychom byli my, starší farárníci, celkem vděčni. Rozpis termínů kaváren sestavujeme vždy dopředu na celý rok a přizpůsobujeme ho potřebám jednotlivých skupin. Vždycky jsme se dokázali domluvit. Co však potřebujeme, je vůle dodržet dohodnuté. Těšíme se, že nás po tomto „neinvazivním náboru“ bude víc. Vaše dotazy a přihlášky očekáváme ve zřízeném farním Cool centru: Štěpánka Dvořáková, tel: 734 435 458, e-mail: robildvor@seznam.cz a Anna Navrátilová, tel: 603 723 247, e-mail: navratilova.anicka@seznam.cz.

Štěpánka Dvořáková

Další díky a prosby

Mary’s Meals – děkujeme

Dne 15. prosince se v Poličce po obou mších svatých konal dobročinný bazárek na podporu organizace Mary’s Meals. Díky Vaší štědrosti se podařilo vybrat 9 313 Kč, což je dokonce o 51 Kč více, než je potřeba k uhrazení obědů na celý rok pro 22 dětí. Moc děkujeme všem, kteří přispěli na dobrou věc, a také všem, kteří na potřebné myslí v modlitbě.

Vaše mládež

Úklid kostela sv. Jakuba

Nejprve chci poděkovat všem, kteří se zapsali na službu na úklid kostela sv. Jakuba. Chci napsat několik řádků, aby byly jasné podmínky, za kterých se úklid uskutečňuje. Protože jsme ve fázi, kdy kostel není zcela opravený, bude potřeba úklid provádět nejdříve v pátek odpoledne, případně v sobotu dopoledne. Domluvíte se s pracovnicí na faře, kdy a jak si předáte klíče, případně dostanete poučení, kde najdete vysavače, zásuvky, šňůry, co se uklízí, a podle svých možností přijdete uklidit. Děkuji Vám za Vaši ochotu nám pomáhat.

Anna Navrátilová, pastorační asistentka

Babka u jedlovské silnice

Při západním příkopu silnice z Poličky do Jedlové v Modřeckém kopci nenápadně vyčnívá nízký žulový kříž o krátkých, zaoblených ramenech, v zemi skoro zapadlý. Takovým křížům říkávali cyrilometodějské, že tito věrozvěstové dávali podle pověstí zasazovat je při svém putování po našich zemích. Jinak se nazývají také „babky“. Jsou jakoby schoulené do sebe a praví se o nich, že to bývaly pohanské modly, které při šíření křesťanství byly přetesány na hrubé krátkoramenné kříže.

Na uvedeném kříži je vzadu vyrytý, už nečitelný nápis. Jde o něm pověst, že byl postaven na místě, kde přepad a zranil žárlivý sok mladíka. Syn bohatého poličského pláteníka Jan při jízdě s „dílem“ – plátnem na prodej do Boskovic, Letovic a Brna se seznámil v Jedlové s milým děvčetem, Matyldou, která náklonnost Janovu opětovala. Jan jezdíval pravidelně týdně do některého z uvedených měst a Matylda na hocha čekávala na kraji vsi. Sedla si k němu do vozu na kozlík, povídali a těšili se svou láskou. Děvče na konci vsi vystoupilo a Jan pokračoval na cestě k Bystrému. Po Matyldě se také ohlížel syn jedlovského rolníka Mates. Matylda však o něj nestála, znala ho jako prudkého mladíka, který si rád v hospodě vypije, pak vyvolává hádky a potyčky s vesnickými hochy. Jan byl uhlazený, mírný a vystupoval jako syn vážené měšťanské rodiny. Mezi hochy byl tak v očích dívky veliký rozdíl. Mates věděl o její známosti s poličským mladíkem, a umínil si, že mu děvče odloudí, aby se nevdalo jinam. Když jednou Jan vyjížděl z Jedlové k Poličce, čekal na něj opodál na silnici Mates a zprudka mu vytýkal a zakazoval známost s Matyldou. Jan odpověděl, že to je jeho záležitost, a pokračoval v jízdě. Rozezlený Mates žádal Jana, aby zastavil povoz, že si spolu promluví. Jan odmítl a Mates začal koně zadržovat. Rozčílený Jan švihl po Matesovi bičem. To považoval jedlovský za pohanění a došlo k potyčce na silnici. Mates srazil Jana k zemi a těžce zraněného a bezvědomého ho nechal opuštěného na silnici. Koně stáli nějakou dobu u místa neštěstí, potom se dali sami po silnici k domovu. Pocestný naproti jdoucí povoz bez kočího zastavil, a když ani po půlhodině nikdo nepřišel, dovezl povoz do Poličky a odevzdal obchodníkovi. Přirozeně nastala sháňka po synovi. Muži na koních se rozjeli k Jedlové hledat Jana. Brzy ho našli v bezvědomí ležícího, zraněného a odvezli ho domů k léčení, které trvalo mnoho týdnů. Matylda se dověděla o Janově neštěstí a tušila, že mu asi poranění způsobil žárlivý Mates. Ohlásila rychtáři své podezření a Mates byl vyslýchán. Byl usvědčen, musel se k činu přiznat. Jako poddaný bysterského panství byl souzen v městečku a odsouzen k vězení a k náhradě škody zraněnému. Kromě toho bylo viníku poručeno, aby na místě svého zlého činu zasadil smírčí kříž s nápisem o spáchaném činu. Byla to i výstraha jiným násilníkům, aby se podobného zlého činu vyvarovali. Po čase nápis sešel, kříž omšel, jeho ramena se nepřízní počasí zaoblila. Zůstala jen nejasná pověst o násilnickém činu.

Dle slýchaného vypravování upravil
Jaroslav Vorlíček

Únor

a jeho výročí

Před 75 lety, 12. února 1945, se narodil v Kladně u Hlinska **P. Václav Pavliš**. Kněžské svěcení mu udělil v předvečer vánočních svátků roku 1968 ve své soukromé kapli litoměřický biskup Štěpán kardinál Trochta. Od roku 1969 do roku 1971 působil jako kaplan v Poličce a po úmrtí P. Jana Klimoviče, krátce do ustanovení nového duchovního správce, administroval poličskou farnost. Zemřel náhle ve věku padesát dva let, několik minut přede mší svatou 4. března v kostele sv. Martina ve Slatiňanech, kde od roku 1993 působil jako duchovní správce a byl také na místním hřbitově pohřben. Sedmnáct let předtím byl otec Pavliš administrátorem v Trutnově, kde spravoval několik okolních farností.

Před 110 lety náhle zemřel 16. února 1910 v Praze varhanář **Bedřich F. Čápek** a byl pochován na poličském hřbitově u sv. Michaela. Byl to všeobecně oblíbený a vážený poličský občan, majitel c. k. výsady pro stavbu varhan a harmonií, čestný člen a bývalý sbormistr a předseda pěveckého sboru „Kollár“ v Poličce, o jehož udržení v činnosti v kritické době, kdy hrozila možnost jeho rozejití se spolkem, si získal zásluhu. Narodil se před 170 lety, 28. února 1850, v Letovicích. Varhanářskému řemeslu se vyučil v Brně. Do Poličky se dostal zásluhou tehdejšího ředitele poličského kůru Františka Bergera roku 1874, v době, kdy se plánovala stavba velkých varhan v novostavbě kostela. V jeho díle pokračoval jeho syn Karel (1883–1947), za něhož byla postavena na Starohradské ulici varhanářská dílna, tzv. Čápkova vila, dnes již zaniklá. Roku 1914 na svátek svatého Václava se rozezněly nové třímanuálové varhany v poličském svatojakubském kostele. Jeho firma zhotovila asi 50 varhan do mnoha okolních kostelů a do řady dalších v Čechách a na Moravě. Roku 1936 vznikly varhany také pro hřbitovní kostel sv. Michaela.

O ocenění práce varhanáře B. F. Čápka pojednává článek v poličské Jitřence z roku 1897 na str. 323: Čech cizinou vyznamenán.

Nevysvětlitelné faktum, že člověk málo kdy v zemi své bývá prorokem, až dosud vyplnilo se na upřímném našinci p. B. F. Čápkovi, výrobci varhan a harmonií v Poličce. Závod jeho sice dodává již po dlouhou dobu výrobky své do Rakous, Uher, Slavonie*, Belgie, Rumunska a j., ale u nás jest znám tuze málo. A přece odbor. listy zahraničné často již a s nelíčenou chválou o něm pojednávaly. Dělo se tak zejména za příčinou dvou jeho vynálezů zvláštního patentního harmonia, jež zakoupeno bylo do Vídně v Praze o výstavě roku 1891, a harmonia spojeného s varhanami, kteréž odměněno státní medalií a čestným diplomem. Na základě těchto i jiných vynálezů byl pan Čápek v polovici října t. r. (pozn.: 1897) jmenován čestným členem italské královské akademie „La Stella d'Italia“. Je to zajisté lichotivé uznání české práce a českého důmyslu! H. N.

Panna Maria Lurdská

K prvnímu zjevení Panny Marie v Lurdech došlo 11. února 1858, kdy spatřila čtrnáctiletá Bernadetta Soubirousová ve skalní jeskyni „de Massabielle“ poblíž Lurd (Lourdes) ve Francii Pannu Marii. Zjevení se opakovalo do 16. července ještě sedmnáctkrát. K jeskyni, v níž vytryskl pramen vody, přichází od té doby velké množství poutníků, mezi nimi velký počet postižených nejrůznějšími neduhy. Církevně uznaných zázračných uzdravení za sto let (do roku 1959) bylo 58, ale úlevu přinesla tato pouť mnohem většímu počtu lidí. Výzva Matky Boží k pokání probudila v církvi hlubší zájem o modlitbu a službu lásky a podnítila péči o trpící a nemocné. Slavení této památky povolil papež Lev XIII. (1891) a sv. Pius X. ji rozšířil na celou církev (1907).

O těchto událostech v Lurdech pojednává román Franze Werfla *Píseň o Bernadettě* (nakladatelství Vyšehrad).

K poctě Panny Marie Lurdské se nachází její socha z roku 1893 u rybníčku v Horním Újezdu u Litomyšle v místní části Cikov.

* Slavonie je historická země ležící mezi řekami Drávou, Sávou a Dunajem, rozdělená v současnosti mezi Chorvatsko a Srbsko.

Připravil Mirek Andrle

Postní neděle

Znáte je všechny?

Koncem měsíce února vstupujeme do postní doby. Připomeňme si, jak jsou pojmenované postní neděle v lidové tradici.

Černá (fialová) neděle
První postní neděle. Černou nedělí je nazývána podle černého oděvu žen, který nosily kvůli nastalé postní době. Fialová podle fialové liturgické barvy.
Kromě toho se užívají i pojmenování Liščí, Pučálka, Pytlová. Liščí neděle je odvozena od zvyku, kdy hospodyňky pekly preclíky a zavěšovaly je na stromky. Dětem se pak vyprávělo, že je nadělila liška. Název Pučálka se pojí s typickým pokrmem z praženého hrachu. Pučálka se však nazývala i masopustní maškara vystrojená do oděvu z hrachoviny, která vcházela do stavení a pro zajištění bohaté úrody rozhazovala po světnici zrna hrachu.

Pražná neděle
Druhá postní neděle se nazývá podle pokrmu z pražených naklíčených zrn.
Někdy se tato neděle označuje jako sazometná. Už svým názvem evokuje dobu smýčení, čištění, úklidu, kterému se hospodyňky věnovaly.

Kýchavá neděle
Pokud tento den třikrát za sebou kýchnete, máme pro vás dobrou zprávu – dle pověry byste si po celý rok měli užívat pevného zdraví. Jiná verze: Lidé se obávali, aby během dne nekýchli, protože věřili, že kýcháním začíná mor. V historii se tuto neděli také vzpomínalo na oběti moru.

Družebná neděle
Přátelé se scházejí ke společnému posezení. Při těchto setkáních se konzumovaly typické koláče zvané „družbance“. V tento den se také chodívalo na námluvy – družba se ženichem šli do domu, kam chtěli na velikonoční pondělí přijít požádat o nevěstu.

Smrtná neděle
Konává se rituál vynášení smrti a donášení nového léta. Morana – Smrtka bývá zhotovená ze slámy, ustrojená do ženských šatů a upevněná na velkou dřevěnou tyč. Lidé do ní vtělili vše zlé, co zima přinesla. Obejde se s ní celá vesnice, pak se v některých oblastech pálí na ohni, jinde se vhazuje do vody. Poté se nazdobí léto, jinde též líto, které tvoří smrček zdobený vejci a mašlemi, a chodí se s ním koledovat.

Květná (pašijová) neděle, také zvaná Beránková, Palmová

Týden před Velikonocemi je ve znamení Květné neděle = den před nastávajícím pašijovým týdnem. Zelené ratolesti nebo proutky „kočiček“ se žehnají v kostele. V některých oblastech se větvičky jívy svazují do velkých svazků zvaných „palmy“, obdobné pugétky se podle krajových zvyklostí nazývají též „košťata“, „ráhna“ či „jehnídy“.

Připravil Mirek Andrle

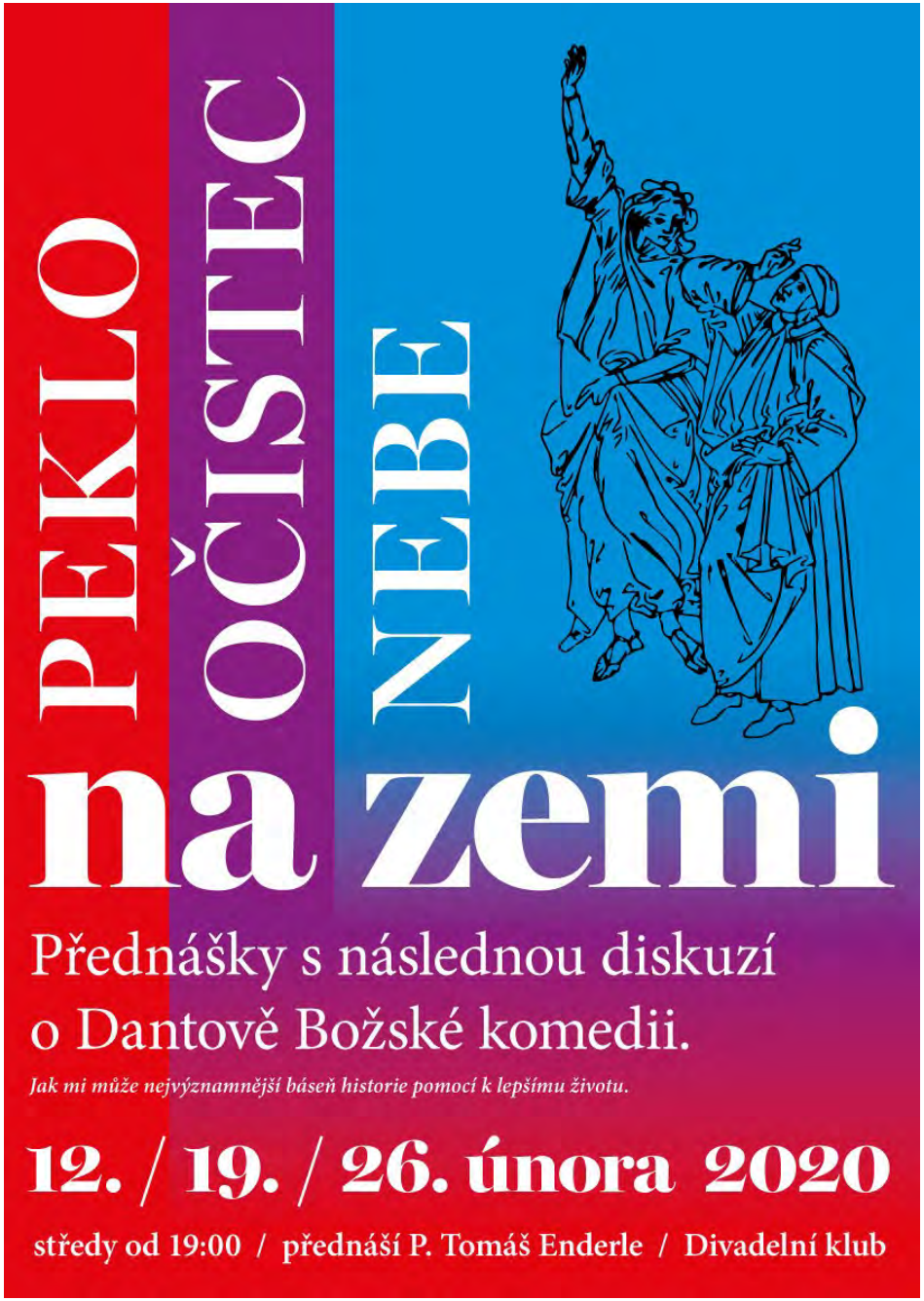

Dantova Božská komedie

Ještě jednou do Divadelního klubu

Jednou z výhod křesťanství je jednoduše fakt, že víra v trojjediného Boha, tak jak se nám představuje na stránkách Bible, nám ukazuje svět přesněji a pravdivěji, než jak jej mohou zahlédnout ostatní. Podobně zpřesněné poznání mají také umělci, kteří dokážou nahlédnout pod povrch zdání a vystihnou, co je pravda a co pouhé mámení. Logicky z toho vyplývá, že když někdo spojuje výhodu víry s výhodou uměleckého vidění světa, je schopen podat takové vylíčení skutečnosti, které nemá konkurenci. A vskutku takové umělce křesťanství zplodilo: Michelangela, fra Angelica, Shakespeara, malou i velkou Terezii, Andreje Tarkovského a mnohé další. Hned z několika hledisek však z této řady vystupuje Dante Alighieri se svou Božskou komedií. Čím? Svou neutuchající uzdravující přítomností během staletí, svou přitažlivostí i pro nevěřící milovníky poezie a v neposlední řadě i tím, že je Dante jediným umělcem, kterému kdy některý z papežů věnoval vlastní encykliku.

Naše setkávání v Divadelním klubu je jakýmsi pokračováním loňských přednášek o křesťanských obrazech a hodnotách. Bude mít podobný formát s následnou diskuzí a případným posezením u piva. Stejně jako minulý rok jsou tyto přednášky snahou o zvěstování křesťanské zvěsti skrze krásu třeba i těm, kdo ji ještě nezaslechli, proto se nebojte pozvat některého ze svých přátel, kteří v kostele byli naposledy na pohřbu své babičky.

Bohužel došlo k menšímu nedorozumění, a proto na nás letos připadly středy namísto úterků, takže poslední přednáška padá na Popeleční středu. Pokusím se tedy ji učinit co nejpostnějším zážitkem, abyste se nemuseli obávat dorazit. Přijďte se přesvědčit, že i sedm století stará báseň nám má co říci do dnešního života.

Tomáš Enderle

Křesťanské kořeny jsou jasná věc

Rozhovor s profesorem Miroslavem Vaňkem, ředitelem Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd ČR

Sametová revoluce a idea Evropy, tak bylo nadepsáno sympozium organizované v úterý 10. prosince na velvyslanectví ČR v Římě ve spolupráci s Institutem politických studií sv. Pia V., Papežskou univerzitou sv. Tomáše Akvinského a Asociací Praha. Nad historickými souvislostmi a ideovými proměnami na sklonku komunistické éry, ale i nad dalším směřováním našeho kontinentu rozvažovali ve svých příspěvcích italští historici a odborníci na středoevropské otázky. Naši vlast reprezentoval ***profesor Miroslav Vaněk****, ředitel Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd České republiky.*

Pane profesore, mluvil jste o symbolickém významu data 17. listopadu. Mohl byste v několika větách shrnout, jak se vyvíjel pohled těch, kdo tzv. „sametovou revoluci" zažili na vlastní kůži? Je v těchto třiceti letech nějaký znatelný vývoj?

Myslím si, že znatelný vývoj tu je, i když některé zásadní věci zůstávají.
V revolučních dnech se ozývala hesla jako svoboda, svobodné volby, návrat do Evropy. To byly asi hlavní zásady. Nemluvil jsem o tom, kolik lidí tehdy věřilo v kapitalismus, socialismus nebo v nějakou třetí cestu. Společnost nebyla vůbec připravena na to, co se má stát, ale věděla, co chce: porazit komunistický režim. V této věci byl konsensus. Ale najednou přišla svoboda, která je velmi obtížná, protože neznamená jenom takzvaně „dělat si, co chci", žádá po nás zodpovědnost. A o zodpovědnosti se strašně málo mluvilo. Tak se najednou objevily dva horizonty očekávání, které byly u každého jiné. Každý jsme měl nějaké očekávání, ale vůbec jsme nedohlédli, co to všechno znamená, to nikdo neuměl. Nyní po třiceti letech máme za sebou období vzdoru, kojenecký, batolecí věk, měli jsme nějakou pubertu, stali jsme se dospělejší, ale možná ještě dospělými nejsme, možná dospělost přinesou teprve Kristova léta, možná nastoupí ještě později.

Zdá se mi ale, že ze 17. listopadu se stává důležitý milník, který si připomínáme každý rok. Mění se způsob vzpomínání a stále víc vidíme, že to, co se nám zdálo jasné v roce '89, je znejasněno, překryto například deziluzí lidí, kteří očekávali například, že budeme mít rozvinutější ekonomiku, budeme se mít lépe, což jsou lidé, kteří berou v potaz jenom materialistický postoj. Ten je sice podmínkou řekněme pro život bez větších nesnází, ale chtěl bych říci, že jsme odpárali ekonomiku od pocitu štěstí nebo spokojenosti. Mnoho lidí evidentně zbohatlo, ale myslím si, že štěstí nepotkali. Étos roku '89 byl jinde: v souručenství lidí, v tom, jak jsme na sebe byli hodní, jak nám šlo o jednu věc. Nemohlo to sice trvat věčně, po revoluci vždycky nastupuje „normální doba", ale najednou zjišťujeme, že ačkoli nám ve vládě stále mluví o rostoucím HDP, vůbec to nekoresponduje s tím, že bych se ráno probouzel šťastnější nebo spokojenější. Zkrátka, něco nám chybí. A lidé se znovu ptají, co znamenala tato revoluce, co znamenalo uplatnit se…
Myslím, že jsme nyní vyzkoušeli ty ekonomické a organizační schopnosti, svůj talent, ale to všechno by nás teď mělo směřovat k zájmu o druhého, který ovšem jakoby vyprchal… V naší republice je přece spoustu problémů: máme vyloučené lokality, máme vyloučené občany s exekucemi… a najednou nás tihleti lidé přestávají zajímat, což by se v roce '89 nestalo. Na domácí úrovni bychom se tedy měli starat o ty, kdo neměli ideálně nastavené podmínky, neměli příležitost vzdělávat se nebo nejsou kreativní a vzpomínají na stát, který je před rokem '89 vodil za ruku a jim to vyhovovalo. Oni nejsou žádní podporovatelé komunismu, nýbrž vzpomínají na to, jak se nemuseli o nic starat.

V '89. roce se ozývaly mravní a morální akcenty. Jako by si tehdejší disent sliboval, že my budeme schopni do Evropy po téhle stránce něco vnést. Naplnilo se z toho něco, nebo se spíš projevila hlubší krize identity, která je koneckonců celoevropská?

Já si myslím, že částečně se něco z toho určitě naplnilo. Zejména v prvních letech se některé tyhle věci promítly do ústavy, jakkoli na ni dnes nadáváme. Zůstáváme mnoho dlužni, ale – jak říkáte – nejsme v tom sami! Kam jsme vzhlíželi? Na Západ, tam jsme chtěli směřovat, tam jsme hledali cestu. Nedomnívám se skutečně, že by nám šlo pouze o technologii a elektroniku, ale také o to být otevření, nebát se vyslovit svůj názor. A nyní jsme svědky toho, jak tradiční hodnoty, včetně těch každodenních, najednou upadají, všechno je povrchní a je strašně těžké cokoli uchopit. Takže najednou jsme rozpačití, rozostření, nevíme, kde je pravda, k čemu máme směřovat.

Myslíte, že existuje idea Evropy?

Myslím, že existuje, že idea Evropy je svoboda, podpora slabších, myslím, že Evropa má jakýsi civilizační náskok. Já jsem dneska hrdý Evropan, jsem šťastný, že jsem v Evropě, nechtěl bych být zase v hranicích. Tohle by pro nás, jako pro bývalý východní blok, přece mělo být pořád kouzelný! Vadí mi, že Evropu poměřujeme se zbožím, zajímá nás výměnný obchod… To přece není pravda! Evropa je dialog lidí, jako jsme my dva. Proto jsou tu Erasmy a jiné projekty pro mladou generaci.

Nicméně na základě svého výzkumu jste zmínil, že očekávání lidí se skutečně posunulo směrem k ekonomickým hodnotám. Vidíme tedy Evropu dneska nějakým způsobem zjednodušeně?
Vidíme zjednodušeně. Politici i sociální sítě nás tím neustále krmí… Rozumím tomu, že lidé tuhle touhu mají. Ono se to ozývá v programech politických stran, stále slyšíme o HDP, slibují nám, že se budeme mít lépe. Ale „mít se lépe“ neznamená vytěžit více uhlí a vyrobit více oceli apod. „Lépe“ znamená mít se lépe jako člověk na této zemi. A s tím souvisí odpovědnost jako například starat se o své životní prostředí. Po téhle stránce byla devastace v Československu strašná, byli jsme nejhorší v Evropě a jedna oblast byla třetí na světě. Je tedy zapotřebí zodpovědnosti, která ale nemusí být tíže, myslím si, že zodpovědnost může být radost!

Já bych se chtěla ještě vrátit na pole širších dějin. Právě v souvislosti s tímto výročím jsem slyšela citovat kardinála Etchegaraye, který říkal, že Michail Gorbačov kdesi tvrdil, že komunismus nezničil on, ale Jan Pavel II. Jak vy, jako historik, vnímáte roli papeže v oněch změnách?
Role Jana Pavla II. byla obrovská. Přesahovala samozřejmě hranice Polska a bývalé východní Evropy. Nevím, do jaké míry je možné odtrhovat tyto velké mezinárodní okolnosti jednu od druhé. Spíše se domnívám, že je to konglomerát mnoha různých věcí, jak jsem to tady dneska také naznačoval. Vnější, mezinárodní okolnosti hrály nesmírnou roli, bez nich by to absolutně nešlo, ale roli hrály také domácí okolnosti, stejně jako v Polsku nebo v Německé demokratické republice.
Papež samozřejmě přesahoval tento horizont a toto vnímání. Včera jsem měl tu čest poprvé vstoupit do Vatikánu a u hrobu papeže Jana Pavla II. jsem se zastavil. A udělalo se mi tak zvláštně v duši, měl jsem dojem, že mám nějak vnitřně poděkovat. I pro mě byla jeho role důležitá, v Československu ovlivnil mnoho lidí, protože my jsme měli v těch dnech svatořečení sv. Anežky, což už byl také důsledek papežovy aktivity. Takže vedle jiných sehrál významnou roli.
Gorbačov byl důležitý v tom, že na dialog přistoupil. Mohly se dít jiné věci! Před ním byli jiní, kteří chtěli provést poloviční *perestrojku*, která by se týkala jenom ekonomiky, ale nikoli už lidských práv a dalších věcí. Myslím si tedy, že dějinně jsme účastni zvláštní chvíle – z mého pohledu velmi důležité a kladné. Neustále vidíme nějaké nedostatky, které jsou ale pořád dílčí ve srovnání s tím, kdy jsme žili v nesvobodě.

Já jsem historik, takže věci popisuji. Ale každý z nás má své vlastní zkušenosti a vztahuje se k nim, každý má vnitřní momenty, které lze těžko přenést. Mně se v roce ’89 narodil syn a měl velmi složitý vývoj po porodu až po první měsíce a my jsme sháněli nějaké kapky, které jsme po otevření hranic dostali v první vesnici v Bavorsku, a on musel kvůli nim chodit od matky na čtrnáct dní do nemocnice, protože nikde jinde nebyly. Nebo další věc: pocházím z Teplic a moje rodina v roce ’80 vlastně emigrovala v rámci republiky, což se dva roky vůbec nesmělo… Moji rodiče by mohli vyprávět, jak jsem na gymnáziu chyběl ročně 500–600 hodin. Takže bychom neměli zapomínat na tehdejší bezmoc…

U Jana Pavla II. se hovoří o změně kurzu ve vatikánskou „Ostpolitik“. On, který komunismus znal zevnitř, si zřejmě uměl jasně představit, jaké jsou možnosti vyjednávání – řekl: „S komunisty se nevyjednává“ – ale přesto nějaký dialog vedl.
Myslím, že za tím byla jeho silná osobnost. Vytyčil si nějaké jasné morální bariéry, kterým věřil. Na druhou stranu tam byla zkušenost Poláka, pragmatická zkušenost, že bez dialogu to nejde. Já bych to zasadil do našich polistopadových podmínek. Řekne se: s komunisty se nemluví, jako jakési heslo. Já tomu nějak rozumím, na mravní, morální úrovni. Ale bez dialogu se s tím nedá pohnout. To bychom pak byli jako před listopadem. Pak totiž zbývají jen zbraně a násilná potlačení. Byli jsme mnohdy svědky, že jakékoli požadavky tlumočené opozicí byly zkropeny vodními děly, byla rozehnaná manifestace, petiční listy byly ukradeny, lidé byli posláni do vězení… ale tohle není dialog. Ono se stalo, že dialog náhle nastoupil po nějakých ekologických demonstracích – ale to jen proto, že funkcionářům došlo, že jde o existenční otázky života a smrti, o život ve špatných podmínkách, o rození dětí do špatného prostředí, a věděli, že tam si to nevybere mezi tím, kdo má stranickou knížku a kdo ne. V tomto případě to tedy bylo nějak jednodušší, ale ono je přece také existenciální téma, zda žiji ve svobodě, nebo v nesvobodě, jen se to hůř vysvětluje…

A nějaká vaše vize pro Evropu? Byli jsme svědky toho, jak na nejvyšší úrovni neprošlo zanesení křesťanských kořenů do Evropské ústavy, a debaklů podobného druhu, které musejí lidem – včetně nevěřících – připadat jako dosti neuvěřitelné popírání historických faktů… Máte vy nějakou vizi toho, co chybí duši Evropy?
Já myslím, že křesťanské hodnoty jsou jasné; to je kolébka této civilizace, to je náš domov. Zároveň Evropa je už dávno otevřená i dalším vírám a postojům, bezvěrcům. Je tu jakási liberální úroveň a já jsem za ni rád. Ale přesto z něčeho vycházíme a nechtěl bych, aby to bylo popíráno a upozaďováno. Křesťanství je sjednocujícím prvkem i tehdy, když hledáme kořeny a když jsme znejistěni v tom, kam dál. Tohle je přece dobrá opora i pro budoucí generace: vidět kam jít, kam směřovat. Zároveň, když sleduji svůj život před a po listopadu, tak mohu říci, že jsem na tom stále lépe. Mohu dělat věci, které bych jinak vůbec netušil a neočekával. Před listopadem bych nevěřil, že pojedu do Říma, budu tady přednášet a dělat rozhovor pro české vysílání Vatikánského rádia. Tím chci říci, že člověk zkušenostmi bohatne a měl by je vysílat naší společnosti, která je mnohdy vyplašená, ustrašená. Je to z doby, která tady byla, lidé se bojí jinakosti… Myslím si, že „normální“, nepoznamenaná generace nastoupí asi až tak za dvacet let. Myslím, že budou připraveni mnohem lépe, budou to Evropani a věci, o kterých si tady říkáme, už budou passé.

Takže jste optimista
Ano, jsem velký optimista.

Připravila Johana Bronková, převzato z radiovaticana.cz

Občas je dobré začít s čistým stolem

Rozhovor s Aničkou Navrátilovou

„Víte, co Vás čeká?“ zeptal jsem se Aničky, když jsme jednou šli na oběd. „Co to zase bude?“ zeptala se odevzdaně. „Musíme spolu udělat rozhovor do Farního posla, abyste lidem řekla, že za to, že odcházíte, nemůžu já.“ „Já jsem to tušila,“ povzdechla si a kráčeli jsme dál. A to je pro mne pěkným symbolem její práce na faře. Ne ke všemu se stavěla s nadšením, ale udělala, co bylo potřeba. A především to dělala s láskou.

Kdypak jste vlastně začala pracovat na poličské faře?

V září roku 2012, jestli se nemýlím.

Tak to jste za posledních 15 let nejstabilnějším prvkem na faře. Co Vás sem přivedlo?

Osobní nabídka otce Miloslava.

Já jsem si to představoval tak, že tady otec Míla měl docela krušné chvíle ze začátku. Přišel po dvou kněžích, zkušeností ještě neměl moc a musel to všechno zvládnout, tak to mu Vaše pomoc určitě přišla vhod.

Nebylo to úplně tak snadné. Pro otce Miloslava byl první rok sžívání těžké období, kdy jsme si museli zvykat na to, že jsme odlišné povahy, s rozdílným stylem práce, takže jsem paradoxně měla pocit, že první půlrok naší spolupráce musel hodně řídit dalšího člověka kromě sebe, a to pro něj nebylo lehké.

A teď už ke dvěma otázkám, které dostávám nejčastěji od farníků. První: *„A proč ta Anička odchází? To jste jí něco škaredého udělal?“*

Bez nátlaku přiznávám, že jste mi nic škaredého neudělal, naopak mám chvíle-

mi pocit, že mne pálí dobré bydlo. Součástí mé práce je i práce s dětmi a člověk na to potřebuje určité nadšení, elán a já sama pociťuji, že ten zápal ze mě vyprchal, proto jsem cítila, že se musí v mém životě něco změnit a snad i pro děti, které učím, ta změna bude k lepšímu.

V tom Vám musím složit poklonu, protože vím, že jste spíše opatrný a bázlivější typ člověka a taková velká změna od Vás jistě vyžadovala velký kus odvahy. A teď druhá častá otázka: *„A co bude Anička dělat, kam jde?“*

Odcházím na Masarykovu školu a hlavní náplní mé práce by měla být mzdová agenda a další účetnictví. Takže se vracím k tomu, co jsem vystudovala, k ekonomice a číslům.

Kdysi jste mi říkala, že už jste v minulosti dvakrát nebo třikrát vyhodila své přípravy na učení náboženství s přesvědčením, že se k tomu už nikdy nevrátíte. Vyhazujete je i tentokrát?

Teď je výhoda, že všechny přípravy už jsou v počítači, takže dokud neklekne notebook, tak je tam budu mít. Je pravda, že teď už bych je vyhazovala počtvrté, ale ono je kolikrát lepši, když člověk začne s čistým stolem.

Tak jestli jsem to správně pochopil, tak učení náboženství Vám mnohdy dělalo radost a mnohdy bralo spoustu energie. Co ještě z těch prací zde na faře Vám dělalo radost?

Moc ráda pracuji s lidmi a poznávám je při práci, jejich charaktery, preciznost, chování v zátěžových situacích a podobně.

Těžko se mi hledaly výhody práce pastorační asistentky, když jsem farnosti říkal, že někoho takového hledám. Vy byste nějaké výhody našla?

Výhodou je pestrost práce, člověk nedělá pořád to samé. Každý týden přinese něco nového, překvapivého. Člověk pozná hodně lidí a určitě je výhodou i časová flexibilita, že když si člověk potřebuje něco zařídit, tak to po vzájemné domluvě bez problémů jde.

Když odněkud odcházím, občas lituji toho, o čem jsem si celé roky říkal, že to udělám, ale nikdy jsem se k tomu nedostal, nebo mám něco rozpracovaného, co nezvládnu dokončit. Máte Vy v nějakém ohledu tento pocit?

Vést farní kroniku, to jsem nezvládla začít. A taky bych Vám vypomohla letos s třeťáky, které učím moc ráda a kteří letos půjdou k prvnímu svatému přijímání, tak se budu s radostí angažovat v jejich přípravě. A pak taky budu ještě celý rok vypomáhat s papíry od té naší velké opravy svatého Jakuba.

Ptal jsem se Vás, co Vás těšilo. Teď to vezmeme obráceně. Čím by farář a farnost mohl zjednodušit práci Vašim nástupkyním?

Určitě budu považovat za pokrok, pokud se zavedou oficiální úřední hodiny, protože si člověk často plánoval, že něco udělá, a od rána zvonil zvonek, takže jsem si třeba ani nestihla pořádně udělat přípravu do školy. Občas se mi také stávalo, že lidé volali v ne úplně obvyklé časy a dny a chtěli se mnou řešit věci,

které by určitě nějakou chvíli mohly počkat nebo které jsem vůbec nemohla ovlivnit.

Co byste popřála svým nástupkyním v jejich práci?

Aby měly takovou spoustu spolupracovníků, u kterých budou vědět, že když jim zavolají, tak je nepošlou do háje, ale pomůžou jim, s čím je potřeba. Aby si rychle vybudovaly kolem sebe co nejširší tým dobrovolníků. Taky bych jim přála, aby měly spoustu nápadů, jak dětem oživit hodiny náboženství, aby jejich příklad byl pro děti inspirující. A taky aby dobře vycházely s farníky a se šéfem.

A na závěr otázka, která možná měla zaznít na začátku. Co vlastně taková pastorační asistentka dělá?

No po půl roce od mého nástupu na faru se mnozí osmělili a zeptali se na to, co tam vlastně dělám. Někteří si dokonce myslí, že dělám jakousi farní hospodyni, že uklízím a vařím, protože si lidé neuvědomují, jak nás ten byrokratický systém zahlcuje papíry a vším možným a s tím se musí panu faráři pomoci, pokud má vést pastoraci.

To jsem se Vás zeptal naschvál, protože sám nevím, jak se na tu otázku odpovídá, když se mne někdo zeptá, co vlastně farář celý týden dělá. Ráno se vzbudí a běhá od jedné věci ke druhé a najednou je večer. A je to přesně ten typ práce „stokrát nic umořilo vola“. Tak pro tentokrát to neumořilo faráře, ale dopadlo to na Vás. A za všechnu práci Vám patří díky.

Děkuji. Chci ještě poznamenat, že jsem Vám samozřejmě i nadále k dispozici se svými silami a zkušenostmi. Kdyby bylo něco potřeba, že se nemusíte vůbec obávat obrátit se na mě.

Díky moc, ale do rozhovoru napíšeme spíš, ať Vám lidé dají chvilku pohov. Já nicméně této Vaší nabídky určitě rád využiju.

Za čas a odpovědi poděkoval Tomáš Enderle

Úvahy farních teenagerů…

… o modlitbě

Modlitba mi pomáhá v takových těch chvílích, kdy člověk nemá náladu na nic, jenom se mu chce brečet. Mrzí mě ale, že si na ni nevzpomenu při běžném dni… Vždycky mě podpoří a já se poté cítím více šťastná a plnější lásky.

Modlitba ale nemusí být jen nějaká naučená slova. Modlitbu si můžeme vymyslet a v ní je jen na nás, za co poprosíme nebo za co poděkujeme. Další styl modlitby, který v mém životě zaujímá důležité místo, je píseň. Píseň totiž spojuje modlitbu s hudbou. Proto mám velmi rád rytmické mše svaté. Je to zároveň takové oživení a zároveň to má i svoje duchovní místo při mši.

Modlitba mi může pomoci, když jsem v potížích, když se cítím sám nebo když se připravuju na něco velkého. A nebo si můžu jen povídat s Bohem a v modlitbě se mu svěřit.

Modlitbu by správný křesťan neměl jen tak odříkat… měl by nad modlitbou přemýšlet. Uvědomovat si, co říká. Například, když se modlí Otčenáš v pasáži „přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“.

Modlitba je pro mě v této době velice důležitá. Ale vždycky tomu tak nebylo. Byly chvíle, kdy to pro mne byla zátěž a vyloženě mě to nebavilo. Dodneška mi zůstal růženec jako modlitba, ke které můžu ještě dospět.

Modlitbou se snažím zahájit a ukončit každý den. Ne vždy se mi to daří, ale myslím, že Bůh hodnotí i snahu. Když zahájím den křížem a nějakou prosbou, cítím se potom jistější – připomenu si, že se mám o koho opřít a že tu nejsem sám.

Večerní modlitbou s rodinou pak odevzdám Bohu všechno, co se mi ten den přihodilo. Přidám prosby za své blízké, poprosím o odpuštění hříchů. Často si něco přečteme z Písma a společně úryvek rozebereme. Myslím, že to každého může obohatit, něco si odnese do budoucnosti a třeba se vyvaruje některých chyb… Modlitba je něco, co potřebuju a co mě podporuje, popřípadě posílí.

Modlitba pro mě znamená ucho, které je se mnou vždycky, když mám nějaké trápení, ale i vždycky, když se raduju nebo mám nějaké potěšení. Je to jedna z mála věcí, o které vím, že mě nikdy nezradí a nezklame. Je to prostředek komunikace s Bohem. Jistota v mém životě, protože se můžu modlit kdykoli, kdekoli, bez ohledu na počasí a náladu. Nejradši se modlím sama, protože jen tehdy se mohu dokonale otevřít a být tu jen pro Boha.

Snažím se Bohu vždy děkovat, a ne jen o něco prosit. Je lehké obracet se na Boha jen s problémy a prosbami o pomoc, ale uvědomit si, co všechno pro nás udělal a co všechno nám dává, bývá složitější. Zároveň ale prosím také za životy jiných a věřím, že jim Bůh pomůže… Často se však také obracím na Boha s prosbou o pomoc a novou sílu. Odevzdávám mu do rukou všechny těžkosti. Pomáhá mi nést můj kříž.

Modlitba je pro mě rozhovor s Bohem, kde mluvím s někým, kdo mi rozumí a kdo mě má rád, ať vypadám jakkoli a ať se chovám jakkoli.

Já v modlitbě hledám naději. Modlitba pro mě znamená poděkovat, poprosit, ztišit se, uvědomit si, co mám, a uvědomit si, že Bůh je stále se mnou a že tu pro mě vždycky bude. Modlitba je součástí mého každodenního života.

Myslím, že k modlitbě musí člověk dospět. Nikdy nebude perfektní. Já o sobě vím, že jsem ještě na hodně dlouhé cestě, ale už teď mi to připadá nádherné. Nejraději mám modlitby k strážným andělům. Považuji ho za takového mého parťáka, který je ve všem se mnou. Musí se mnou mít hodně trpělivosti a jsem mu za to velice vděčna. A také děkuju Bohu, že ho ke mně poslal a můžu ho mít u sebe.

Modlitba je pro mě důležitá. Modlím se ráno a večer. Při modlitbě se vyklidním a dokážu se soustředit. I nevěřící člověk se dokáže modlit. Nejradši mám modlitbu, když se sejdeme celá rodina a pomodlíme se společně.

Je dobré se modlit pravidelně. Je hodně lidí, co na modlitbu zapomínají. Modlitba mě uklidní. Přemýšlím o svých chybách. Přirovnal bych to k jakési meditaci, kde člověk uvažuje nad svým chováním a nad svým způsobem života.

Modlitba je podle mě krásná věc, při které se můžeme setkat s Bohem (vlastně rozhovor s ním)… Věřím, že mě Bůh při modlitbě vyslyší a pomůže… Všem lidem bych modlitbu doporučila, je to úžasná relaxace, když se přitom soustředíme. Zapálit si svíčku a myslet jenom na Boha. Jednou, když jsem byla menší, moje mamka měla v noci velké bolesti, dlouho jsem se modlila, ať jí přestanou. Bůh mě vyslyšel a pomohl jí, alespoň trochu jí přestaly. Od té doby se modlit nepřestávám. A vlastně i Bohu děkuji, že se vůbec modlit dokážu.

Z prací vybral Pavel Šimon

Pro chytré hlavičky

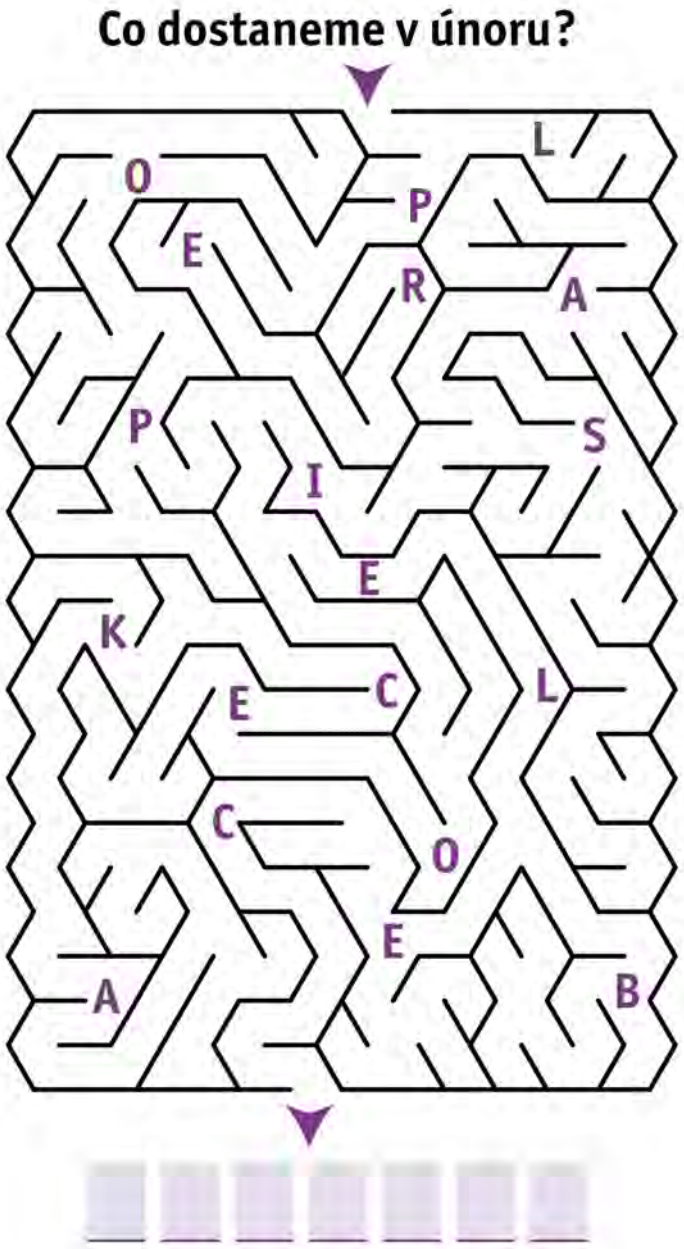

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti

Schůzky dětí: 8. a 22. 2., sraz ve 14:00 na náměstí
Setkání seniorů: 5. 2. 2020 na faře
Ministrantská schůzka: 15.2. v 9:00 na faře
Teologický klub: 8.2. v 19:00 na faře
Společenství maminek: každé pondělí v 9:40 na faře
Setkání těch, kteří se chtějí připravit na sv. biřmování: 29. 2. v 19:00 na faře

Sbírky minulý měsíc:

	Polička	Pomezí
5. 1. slavnost Zjevení Páně, pro farnost	12 020 Kč	1 845 Kč
12. 1. svátek Křtu Páně, pro farnost	13 845 Kč	1 923 Kč
19. 1. 2. v mezidobí, pro farnost	12 971 Kč	2 041 Kč
26. 1. 3. v mezidobí, pro farnost	11 013 Kč	2 067 Kč
15. 12. 2019 Mary's Meals	9 313 Kč	
15. 12. 2019 Andělíček pro tebe	5 000 Kč	

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.

Mimořádné sbírky:
2. 2. na TV NOE a Rádio Proglas
23. 2. „Svatopetrský haléř"
1. 3. na opravu sv. Jakuba

Vikariátní duchovní obnova pro manžele

JAK ROZVÍJET VZÁJEMNOU INTIMITU A BLÍZKOST V MAŽELSTVÍ.
Koclířov u Svitav, začínáme v pátek 6. března v 18.00 hodin, končíme v neděli 8. března obědem.
Hlavními hosty v sobotu a v neděli jsou ***Hana a Petr Imlaufovi*** z Prahy.
Přihlášky jsou k dispozici v kostele nebo na farnost-bystre.cz.

Rozpis bohoslužeb

Neděle 2. 2. svátek Uvedení Páně do chrámu	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelé rodiče Juklovy a celý rod 10:30 Ja: za Inge Klímovou
Úterý 4. 2.	7:00 K:
Středa 5. 2. sv. Agáty	18:00 K:
Čtvrtek 6. 2. sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků	15:30 LDN: za Josefa Štěrbu a živé a zemřelé z rodiny
Pátek 7. 2.	18:00 K: za manžela Ladislava a rodiče z obou stran
Sobota 8. 2.	18:00 Ja: za Olgu a rodinu Večeřovu
Neděle 9. 2. 5. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Jana Mičku, rodinu Mičkovu a Martinů 10:30 Ja: obsazeno
Úterý 11. 2.	7:00 K:
Středa 12. 2.	18:00 K: za rodinu
Čtvrtek 13. 2.	15:30 LDN:
Pátek 14. 2.	15:30 P: 18:00 K: za Bohuslava Müllera a celý rod
Sobota 15. 2.	18:00 Ja:
Neděle 16. 2. 6. neděle v mezidobí	7:30 Ja: 9:00 J: 10:30 Ja: za Damiána Kastnera a živé a zemřelé z toho rodu
Úterý 18. 2.	7:00 K:
Středa 19. 2.	18:00 K: za pana Oldřicha Moravce

Čtvrtek 20. 2.	15:30 LDN:
Pátek 21. 2.	18:00 K: za Silvinku
Sobota 22. 2. svátek Stolce svatého apoštola Petra	18:00 Ja: na poděkování za dar zdraví
Neděle 23. 2. 7. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Andrlíkovy 10:30 Ja:
Úterý 25. 2.	7:00 K:
Středa 26. 2. Popeleční středa	18:00 Ja:
Čtvrtek 27. 2.	15:30 LDN:
Pátek 28. 2.	18:00 K:
Sobota 29. 2.	18:00 Ja:
Neděle 1. 3. 1. neděle postní	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: 10:30 Ja: za rodiče Urbánkovy a rodiny Švecovy, živé a zemřelé

Legenda: místa konání bohoslužeb
Ja: kostel svatého Jakuba v Poličce
K: kaple na faře v Poličce
J: kostel svatého Jiří v Pomezí
LDN: léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce
P: Penzion v Poličce

V eucharistické modlitbě se na nic a nikoho nezapomíná, nýbrž vše přivádí k Bohu, jak připomíná závěrečná doxologie. Na nikoho se nezapomíná – pokud ale mám na mysli nějakého člověka, příbuzného, přítele, kteří jsou v nouzi anebo odešli z tohoto do jiného světa, mohu je v tuto chvíli jmenovat, ať už tiše v nitru, anebo napsat jejich jméno a dát je pronést nahlas? „Otče, kolik musím zaplatit, aby tam ono jméno zaznělo?“ „Nic.“ Rozumíte tomu? Nic! Mše se neplatí! Mše je Kristova oběť, kterou podstoupil zdarma. Vykoupení je zadarmo. Pokud chceš něco darovat, můžeš, ale neplatí se nic. Je důležité, abychom to pochopili…

Papež František, 7. 3. 2018